

PIGEN PÅ TORVET

AF **JESPER WUNG-SUNG**,
FORFATTER

Dem, der var på vej over torvet, gik lige forbi pigen. Hun sad på soklen til den sorte statue, foroverbøjet, så håret hang ned foran ansigtet.

Da jeg nærmede mig, så jeg, at hun manglede den ene højhælede sko og blødte fra det andet knæ. Min opgave var at samle flasker. Det var den første weekend i måneden, en lun nat, de drak alle, og jeg kløede på. Det føltes, som om jeg overhalede folk. Som da jeg var barn og opdagede, at jeg kunne løbe fra alt og alle. Eller at jeg var den hurtigste i klassen til at lære at læse. Jeg pegede.

"Er det din flaske?"

Hun så forvirret op, forgrædte øjne. Hun var yngre, end jeg havde troet. Rystede så på hovedet. Jeg trådte op på trinnet med den ene fod, lænede mig frem og nuppede flasken. Jeg hørte hende snøfte og kunne mærke hendes øjne hvile på mig, men jeg var allerede på vej væk, da hun sagde:

"Hvad gør du, når sækken er fuld?"

Det havde været en god aften. Den sorte affaldssæk bugnede af flasker. Jeg løftede ikke blikket. Hendes ben var blege, som var det første gang i lang tid, at hun havde en kjole på. En stribe størknet blod løb over anklen ned i den tilbageværende højhælede sko. Jeg overvejede om, det kunne være en fælde. Jagtede hun mit hemmelig sted?

"Jeg tager en ny," sagde jeg, og var meget tilfreds med mit svar.

"Det gør jeg også," sagde hun. "Når jeg har tømt en drink, tår jeg en ny. Henke siger, at det er derfor, jeg altid bliver som en drukken gris."

Så så jeg alligevel på hende. Jeg var meget solbrændt. Det blev jeg nemt. Hun havde fregner på næsen og i panden, og jeg

kunne ikke lade være med at spørge:

"Hvor er din sko?"

"De drak af den."

Hun skubbede underlæben frem, og jeg spurgte igen:

"Hvad laver du nu?"

"Hvad ligner det?" svarede hun og pillede i såret på knæet.

"Venter på prinsen på den hvide hest."

Der blev råbt i den anden ende af torvet. To fyre, muligvis optakten til et slagsmål. Lyden af en flaske, der blev smadret. Det skar i mit hjerte.

"Hvorfor rejser du dig ikke op?" spurgte jeg.

Jeg forstod ikke, hvorfor jeg ikke var over alle bjerge.

Jeg plejede aldrig at snakke med nogen på min færd. Hvis de sagde noget, nikkede jeg bare og lod, som om jeg var fra udlandet. Eller sagde tak med en gebrokket accent, som jeg altid varierede fem-seks gange i løbet af en nat. Nu kunne jeg se, at hendes kind var rød og hævet.

"Er der nogen, som har slået dig?" spurgte jeg.

"Nej. Tror du, jeg er den type?"

Jeg rystede på hovedet. Jeg lod mig aldrig rive med. Ikke når de sparkede til flasken lige foran mig. Ikke når de holdt en flaske frem for at fjerne den, når jeg rakte ud, hvorefter de lo. Sådan var det at være konge.

"Bor du langt væk herfra?" spurgte jeg.

"Hal" svarede hun bare, som om der var meget langt eller kort, eller som om det var et åndssvagt spørgsmål. Så kom det.

"Må jeg spørge dig om noget?" spurgte hun.

Jeg måtte løfte hagen og spænde i nakken for ikke at ryste på hovedet. Jeg kom til at se på statuen, en mand, der stod ligesom jeg med løftet hage og en hånd i siden, men med en

hat i stedet for en kasket, en stok i stedet for en sæk, og jeg svarede:

"Det er et frit land."

"Tror du, at jeg kan klare mig?" spurgte hun og så op på mig.

Flaskerne i sækken klirrede. Jeg trak på skuldrene. Jeg plejede aldrig at se på statuer. Det var ikke godt for mig. Jeg blev automatisk i dårligt humør. Hendes stemme skælvede.

"Kan jeg?"

Det gjorde ondt i halsen, mens en fyr og en pige passerede torvet bag os. Fyren var i T-shirt og havde armen om pigens skulder, hun havde sit lyshårede hoved ind mod hans bryst. Hans arm var muskuløs, måske med en sort tatovering. Pigen foran mig var muligvis tre et halvt år yngre end mig.

"Skal jeg hjælpe dig med at komme op at stå?" spurgte jeg.

Nu var det hendes tur til at trække på skuldrene.

Jeg bøjede mig ned, og hun lugtede af sved, bræk og parfume. Hendes øjne var røde, men pæne, og det var, som om hun gjorde sig tung som beton.

"Jeg orker ikke," sagde hun og satte sig. "Kender du det?"

"Nej," svarede jeg og så væk. "Det kender jeg ikke noget til."

Pigen strøg en våd eller svedig hårlok væk fra panden og smilede sødt.

"*Lucky you*," sagde hun. "Du må være noget helt særligt."

Jeg var ved at læse en bog. Den handlede om en sherif. Egentlig var han landmand, men den gamle sherif bliver skudt, og nogen skal jo rydde op i rækken af banditter og ulovligheder. Måden, den nye sherif gør det på. Imødekommende, men bestemt. Han siger, hvad han tænker, men meget kortere.

"Du skal have renset det sår," sagde jeg. "Ellers går der betændelse i det."

"Man skal så meget," sagde hun.

"Jeg kan godt hjælpe dig," sagde jeg. "Vi kan rense det nede ved floden."

"Ja, det kunne du tænke dig," lo hun. "Og seriemorderen har fødselsdag! Hurra, hurra, hurra!"

Jeg fik et chok. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige. Jeg kunne godt lide floden. Jeg kunne godt lide cornflakes. Jeg kunne godt lide solen, der gik ned mellem træer. Jeg kunne godt lide at krumme mine bare tæer på den lille, lilla velourpude.

"Kender du Jenny?" spurgte jeg så.

"Hvorfor skulle jeg kende Jenny?" svarede pigen.

Hun havde ret. Jeg stod og håbede på, at nogle unge mennesker i gang med at drikke hjernecellerne væk ville komme forbi. Da det ikke skete, sagde jeg:

"Jeg har ikke altid været ... heldig."

"Tillykke med det," svarede hun.

Engang havde de villet stjæle min sæk. Vennerne havde leet, mens fyren forsøgte at vriste den fra mig. Jeg havde bidt ham i hånden. Det sad længe mellem tæerne.

Jeg løftede en pegefingertop til panden.

"Så ønsker jeg frøkenen en god dag," sagde jeg og vendte mig med sækken over skulderen.

"Og så går han," hørte jeg pigen mumle bag mig.

Jeg vendte mig ikke om, men jeg forlod ruten.

Der var intet mønster, det var bare den ene og den anden vej. Jeg var klar over, hvorfor jeg ikke havde turde spørge om hendes navn, men det havde vist sig at være en fejl. Jeg skulle have sagt det lige ud. Ligesom sheriffen i bogen.

Jeg gik, men havde glemt at sige en replik, et eller andet sted svævede en blank linje.

Da jeg lænede mig ud over broen, opdagede jeg, at snot og tårer både dryppede og stod i lange, glinsende tråde ud af mit ansigt. Alt var for sent.

Jeg tog tre skridt baglæns. Jeg var ved at rykke skulderen af led, da jeg drejede en halv omgang og smed sækken med flasker i vandet.

Den vuggede et stykke tid på overfladen, og jeg tænkte, *Det er løgn, at man kan elske solnedgangen, og kaktusserne kan være ens familie*. Små, sprællende lysglimt i den sorte plastic, inden den sank til bunds som noget meget tungere. ←

